

Yaşasın İşçilerin Uluslararası Mücadele Birliği

İŞÇİ DAYANIŞMASI

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni

• Mayıs 2023 • No: 181

14 Mayıs'ta Değişim İrademizi Ortaya Koyalım!

**ÜLKEYİ ENKAZA DÖNÜŞTÜREN
BASKI ve ZORBALIK
REJİMİNE SON!**

[Instagram](https://www.instagram.com/uid_der)

[YouTube](https://www.youtube.com/uidderorg)

[Facebook](https://www.facebook.com/uid_der)

[Facebook](https://www.facebook.com/uidder.org)

www.uidder.org

Ülkeyi Enkaza Dönüştüren Baskı ve Zorbalık Rejimine Son!

Her ülke gibi Türkiye'nin toplumsal ve siyasal tarihi-
ne damgasını basan günler veya dönemeç noktaları
vardır. Mesela kentleşmenin hızlanmaya, işçi sınıfının ve
emek mücadelesinin büyümeye, sendikaların ve sosya-
list örgütlerin güçlenmeye, toplumsal duyarlılığın yüksel-
meye başladığı 1960, Türkiye tarihinde çok önemli bir
dönemeç noktasını temsil eder. **12 Eylül 1980 ise, işçi
sınıfı ve toplumun geniş kesimleri için karanlık bir dö-
nemi başlatan günün adıdır.** Bugün tek adam rejimini
ve yaptığı kötülükleri konuştuğumuzda, doğal olarak akla
7 Haziran 2015 seçimleri sonrasında yaşananlar gelir.
İktidarını kaybeden Erdoğan/AKP, 7 Haziran seçim so-
nuçlarını tanımayarak ülkeyi kaosa sürükledi ve 1 Kasım
seçim sonuçlarının ortaya çıkmasını sağladı. Bu kaotik
süreç, 15 Temmuz ile birleşerek bugünkü tek adam reji-
minin kurulmasıyla sonuçlandı. **Aradan geçen yıllar için-
de Türkiye toplumu yeni bir dönemeç noktasına gelmiş
durumda. Bu bakımdan 14 Mayıs seçimleri, Türkiye ta-
rihinin en önemli, en kritik seçimlerinden biri olacak!**

Uzun ve sancılı bir dönüşüm geçiren top-
lumda büyük bir değişim arzusu var. **Muha-
lefet cephesinin düzenlediği mitinglerin
hem kitlesel hem de coşkulu geçmesi, 1
Mayıs'ta Türkiye'nin dört bir tarafında
meydanların dolup taşması dipten gelen
toplumsal değişim arzusunun göstergesi-
dir.** İşçi sınıfı, son yedi yılda Türkiye tarihinde
eşi benzeri görülmemiş bir yoksullaşma
dalgası altında kaldı. Buna karşılık patronlar
sınıfının, iktidar ve çevresindekilerin serveti
akıl sınırlarını zorlayacak şekilde büyüdü.
Bu yüzden emekçilerin ezici çoğunluğu bu
yağmacı rejime öfkeli. Ancak bu enkaz
rejimine olan öfkenin tek sebebi korkunç
yoksullaşma değil. **Tek adam rejimi, hak
ve özgürlükleri bastırdı, zaten son derece
zayıf olan tüm demokratik mekanizma-
ları da yok etti.** Toplum yapay temellerde
bölüp parçalamak için durmaksızın kin ve
nefret kustu. Bir taraftan muhalif olan herkesi "terörist"
ilan ederken, öte taraftan da binlerce insanı cezaevleri-
ne atarak toplumu sindirmeye çalıştı. **Toplumun geniş
kesimlerinin durmaksızın horlanıp aşağılanması, bu
rejime karşı muazzam bir öfke ve nefrete yol açmış-
tır.** Mitinglerde ve 1 Mayıs'ta aşağılanmaya karşı çıkan
ve özgürlükleri ifade eden sloganların büyük bir coşkuy-
la atılması sebepsiz değil. **On milyonlarca işçi, kadın,
genç, Kürt halkı, Aleviler, toplumun ezilen diğer kesim-
leri özgürlük ve demokrasi istiyor.**

Tepeden tırnağa çürümüş bu rejim elbette toplumdaki
değişim arzusunu boğmak ve varlığını sürdürmek istiyor.

Elindeki devlet ve medya gücünü kullanarak, psikolojik
savaş yöntemlerini devreye sokarak güçlü olduğu veya
gitmeyebileceği algısı yaratmaya çalışıyor. **Ancak top-
lumsal desteğini büyük ölçüde kaybetmiş, iç bütünlüğü
bozulmuş ve çözülme süreci ilerlemiş bu rejim, elinde-
ki devlet ve medya gücüne rağmen görüldüğünden çok
daha zayıftır.** Elbette rejim her türlü kötülüğü yapabile-
cek fitrata sahiptir ama buna karşı koymanın yolu kaygı
ve korkuyu aşmaktan, örgütlü olmaktan ve her alanda
mücadeleyi yükseltmekten geçer. Bu rejimin psikolojik
harp tekniklerine, korkutma ve sindirme politikalarına
karşı toplumdaki umudu, direnci, değişim arzusunu diri
tutmak ve emekçilerin örgütlü bir güç haline gelmesini
sağlamak hepimizin görevidir.

Toplumun üzerine bir karabasan gibi çöken, depremi
felakete dönüştürüp on binlerce insanımızın canını alan,
özgürlük ve demokrasi düşmanı bu rejimden kurtulmak
zorundayız. Kuşkusuz bu rejimin gitmesiyle açılan yeni
dönemde işçi sınıfının çalışma ve yaşam koşulları kendi-

Elbette rejim her türlü
kötülüğü yapabilecek
fitrata sahiptir ama buna
karşı koymanın yolu kaygı
ve korkuyu aşmaktan,
örgütlü olmaktan ve
her alanda mücadeleyi
yükseltmekten geçer. Bu
rejimin psikolojik harp
tekniklerine, korkutma ve
sindirme politikalarına
karşı toplumdaki umudu,
direnci, değişim arzusunu
diri tutmak ve emekçilerin
örgütlü bir güç haline
gelmesini sağlamak
hepimizin görevidir.

liğinden iyileşmeyecek. Çünkü bunun ola-
bilmesi için işçi sınıfının sendikal ve siyasal/
sosyalist örgütlenmelerinin güçlenmesi ge-
rekiyor. **Bu rejimin gitmesi ve daha demok-
ratik bir atmosferin oluşması, toplumdaki
değişimin açığa çıkması, sendikal örgüt-
lülüğün, kadın ve gençlikteki özgürlük
arayışının daha fazla sosyalist hareketle
buluşmasının önünü açabilir.** Tüm tarihsel
deneyim gösteriyor ki demokratik hakların
genişlemesi ile işçi sınıfı mücadelesinin bü-
yümesi, ekonomik kazanımlar elde edilmesi
ve toplumsal duyarlılığın oluşması arasında
kopmaz bir bağ vardır.

Bizim asıl hedefimiz, insanlığa büyük
acılar yaşatan kapitalist sömürü düzenini
yıkma mücadelesini ulusal ve uluslararası
alanda örgütlemektir. **Emekçilerin demok-
ratik hak ve özgürlüklerine sahip çıkması,
değişim isteyen gençlerin ve emekçi ka-**

**dınların örgütlenmesi, işçi sınıfının siyasal ve sendikal
örgütlerinin güçlenmesi bu mücadelenin bir parçasıdır.**

Bu bakış açısından hareketle, 14 Mayıs milletvekiliği
seçimlerinde özgürlük ve demokrasiden yana bir ittifakı
temsil eden Emek ve Özgürlük İttifakı partilerini destek-
liyoruz. Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde ise, bu ittifakın
da destekleme kararı aldığı Kemal Kılıçdaroğlu için oy
kullanacağız. **Gün, baskı ve zorbalık rejiminin son bul-
ması için seferber olma, 14 Mayıs'ta değişim irademizi
ortaya koyma ve irademizin gasp edilmesine izin ver-
meme, her alanda birlik ve dayanışmamızı güçlendirme
günüdür! ■**

YENİ BİR DÖNEME DOĞRU

Uzun zamandır Türkiye toplumunun çok yönlü ve çok katmanlı bir dönüşüm geçirmekte olduğunu söylüyoruz. **Bu dönüşüm süreci toplumun barındırdığı çelişkilere, sorunlardan, sosyal-kültürel-siyasal alandan bağımsız değildir.** Eğitimin niteliksizleştiği, baskıcı tek adam rejiminin düşünmeyi, sorgulamayı baskıyla engelleyerek hayatın her alanına müdahale ettiği, kalıpcı düşünme biçiminin hâkim olduğu, kültürel çölleşmenin yaşandığı bir dönemdeyiz. Ama aynı zamanda kent nüfusunun yüzde 94'e ulaştığı, kadınların toplumsal yaşama çok daha fazla dâhil olduğu, üniversiteli ama işsiz genç sayısında muazzam bir artışın yaşandığı, teknolojik ilerlemeyle birlikte toplumsal ihtiyaçların ve beklentilerin çeşitlendiği, buna karşılık yoksulluğun büyüdüğü bir dönemdeyiz. **İşte toplumun geçirmekte olduğu dönüşüm sürecini bütün bu ve benzeri faktörlerle birlikte düşünmemiz gerekiyor.**

Toplumun yapısını, gelişimini ve dönüşümünü sınıflar mücadelesinden bağımsız düşünemeyiz. Hatta diyebiliriz ki yukarıda saydığımız bütün faktörler dolaylı-dolaysız sınıflar mücadelesiyle bağlantılıdır. İşçi Dayanışması'nın önceki sayısında yer alan "Nedir Bu Sınıflar Mücadelesi?" başlıklı yazımızda sınıflar mücadelesinin hayatın her alanında belirleyici olduğunu anlatmıştık. "Bu mücadele ezen ile ezilen, sömüren ile sömürülen arasındaki mücadeleyi kapsadığı gibi, sömürücü egemen sınıf arasında sürüp giden mücadeleyi de kapsar. Tarihsel-toplumsal gelişmeyi şekillendiren bunların toplamıdır" demiştik. Bununla ne kast ettiğimizi Türkiye'de 12 Eylül 1980 öncesine ve sonrasına bakarak da anlayabiliriz.

1970'lerin ikinci yarısında Türkiye'de sosyalist hareketin ve işçi sınıfının en örgütlü, en güçlü olduğu dönem yaşandı. Bu durum sendikalaşma oranlarının artmasından ücretlerin yükseltilmesine, **genç kuşakların toplumcu fikirleri benimsemesinden kültür-sanat-edebiyat alanında üretkenliğin ve verimliliğin artmasına hayatın her alanında olumlu bir etki yaratmıştı. Köylerden kentlere göç eden emekçiler, hem mahallelerinde hem de gittikleri fabrikalarda örgütlü bir güçle karşılaşılıyor, bundan etkileniyorlardı.** Sadece sendikalarda değil derneklerde, gençlik ve kadın örgütlerinde, sosyalist partilerde örgütleniyorlardı. Emekçi gençler, kendi sınıflarının siyasetiyle yakından ilgileniyor, okuyor, tartışıyor, toplumcu/sosyalist fikirleri benimsiyorlardı. Toplumsal

konuları, işçi sınıfının mücadelesini işleyen filmler, şarkılar yapıyor, kitaplar, dergiler yayımlanıyordu. Düşünen, sorgulayan, toplumsal duyarlılığa sahip kuşaklar verimli bir toprakta yetişen buğday başakları gibi bereketli bir kültürel gelişim içindeydi.

Ne var ki işçi sınıfının örgütlü gücünden korkan sermaye sahipleri ve onların hizmetindeki ordu 12 Eylül 1980'de askeri faşist bir darbe yaptı. Tüm sendikalar, partiler, dernekler kapatıldı, kitaplar-filmler yasaklandı. Sosyalistler, öncü işçiler, sendikacılar, aydınlar, sanatçılar cezalandırıldı. Toplum baskı ve zorbalıkla korkutulup sindirildi. Egemenler sermaye devletinin otoritesine mutlak boyun eğen, sesini çıkartmayan kuşaklar yaratmak istediler. Bunun için geçmiş-gelecek bağlantısını kopartarak toplumsal hafızaya ağır bir darbe vurdular.

Darbeden sonra köyden kente nüfus akışı hızlandı, 90'larda toplumun yüzde 60'ı artık kentlerde yaşıyordu. **Ancak kente gelen genç kuşaklar geçmiştekenden farklı olarak toplumu ilerletici, dönüştürücü, yol gösterici örgütlü bir güç bulamadılar. Üniversitelere giden gençler toplumcu fikirlerin "tehlikeli" ve "zararlı" olduğuna inandırıldılar.** Bir taraftan dönemin ruhuna uygun müziklerle, filmlerle, Brezilya dizileri ile toplum uyuşturulurken, diğer taraftan bizzat devlet tarafından önü açılan tarikatlar emekçi mahallelerine yerleştiler. **Böylece emekçiler sınıf kimliğinden uzaklaştırıldı, yerini dini kimlikler veya benzeri aidiyetler aldı.** Demokratik ve ekonomik hak mücadelesi tirpanlandı, sosyalizm düşüncesi öcüleştirildi, **toplumsal duyarlılık "aptallık" olarak damgalandı, bireycilik parlatıldı.** İşçi sınıfının yeni kuşakları sınıflardan bihaber, bireyci ve apolitik olarak yetişti.

İşte toplum bu durumdayken 2000'lerin başında AKP iktidara geldi. **Dünyadaki teknolojik gelişmeler bu döneme denk geldiği için "modern araçların" kullanılması yarattığı konfor AKP iktidarıyla özdeşleştirildi.** Devlet kaynaklarını kendi yandaşlarına aktarmak için inşaata ağırlık veren AKP, köprü ve yolları gelişmişlik olarak yutturdu. Fakat toplum gelişiyormuş gibi görünürken, özellikle zorba tek adam rejimiyle birlikte sosyal-kültürel-siyasal gerileme devam etti. Demokratik hakları yok eden rejim, kin ve nefret aşladığı toplumun dokusunda bozulmalara yol açtı. Her alanda niteliksizleşme ve yozlaşma yaşandı. Devlet kurumlarının içi tamamen boşaltıldı, eğitim tepe-

den tırnağa niteliksizleşti, yapay kutuplaşmanın derinleştirilmesiyle kimlik aidiyetleri daha fazla öne çıktı. Gençler arasında uyuşturucu kullanımı ve depresyon arttı.

Ancak unutmayalım ki her şey karşıtıyla birlikte vardır. Dönüşmekte olan toplum değişim istiyor. Tek adam rejiminin baskılarından, yarattığı yapay kutuplaşmadan, yoksullaşmadan bıkan milyonlarca emekçi değişim istiyor. İşçiler arasında sendikalaşma isteği, hak mücadelesi artıyor. Geçmişten farklı olarak emekçiler siyasete daha fazla ilgi duyuyor. Bilhassa depremden sonra sosyalist kimlik ve sosyalizm söylemi daha fazla meşruiyet ve itibar

kazandı. Toplumun duyarlı hale gelmesi, demokratik hak ve özgürlük mücadelesinin, işçi sınıfının hak arama mücadelesinin güçlenmesi, hiç kuşku yok ki toplumun sosyal-kültürel-siyasal niteliğini de arttıracaktır. **Esasında 12 Eylül 1980 darbesiyle açılan, toplumu her açıdan çoraklaştıran, işçi sınıfı mücadelesini geriletken ve siyaseti düzen partilerinin kirli ilişkileri olarak sunan dönem bir şekilde kapanıyor.** Bu noktada, her alanda toplumun üzerine karabasan gibi çöken faşist rejimin son bulması, toplumdaki değişim dinamiklerinin daha fazla açığa çıkması bakımından tarihi bir dönüm noktası olacaktır. ■

Gün Gelir ve Yıkılır Mutlak Sanılan Düzen!

■ İstanbul/Sancaktepe'den bir grup işçi

Günlerin bugün getirdiği/ Baskı, zulüm ve kandır/ Ancak bu böyle gitmez/ Sömürü devam etmez/ Yepyeni bir hayat gelir/ Bizde ve her yerde... 47 yıldır emekçilerin dilinden düşmeyen 1 Mayıs marşı bu sözlerle başlıyor. Ne kadar anlamlı sözler değil mi? Sanki bugünler için yazılmış. Oysa bu marş 1974 yılında Sarper Özsan tarafından, Bertolt Brecht'in Gorki'nin Ana romanından uyarladığı tiyatro oyunu sahnelenirken yazıldı.

1905'te Rusya'da Çarlık rejimi, "açız, ekmek istiyoruz" diyerek saraya yürüyen yoksul halkın üzerine ateş açtırarak binden fazla emekçiyi katleder. Bu katliamın ardından emekçiler geri çekilmek yerine Rusya'nın dört bir yanında "Kahrolsun Çar" sloganlarıyla eylemler, grevler yaparlar. Bunlardan biri de yasaklanmış olmasına rağmen 1 Mayıs eylemidir. O gün binlerce emekçi sokaklara çıkarak özgürlük ve değişim istediğini haykırır. Rusya'daki eylemler, çarlık rejiminin temellerini sarsan bir devrimci ayaklanmaya dönüşür. İşte oyunun sahne-

lenmesi sırasında, 1 Mayıs 1905 günü canlandırılırken bu marş çalar.

Marş şu sözlerle bitiyor: "Gün gelir gün gelir/ Zorbalar kalmaz gider/ Devrimin şanlı yolunda/ Bir kâğıt gibi erir gider!" Evet, zorbalar kalmaz gider! Hiçbir güç değişim ve özgürlük isteğinin önünde duramaz. Hiçbir zorbalık mutlak değildir, sonsuza dek sürmez, süremez. Nitekim Rusya'da 1917 yılında despot Çarlık rejimi işçilerin devrimiyle yıkılmıştır.

Ülkeyi karanlığa sürükleyen, emekçileri artan yoksulluğa mahkûm eden bu rejim de gidecek! Biz milyonlarız! Baskıcı, köhnemiş tek adam rejimine son verecek gücümüz ve irademiz var. Yeter ki gücümüze inanalım, yeter ki birlik ve dayanışmamızı büyütelim. Nasıl ki 1 Mayıs'ta eşitlik ve özgürlük isteğimizi, değişim irademizi ortaya koyduysak, 14 Mayıs'ta da aynı kararlılıkla yağmacı enkaz düzenini silkeleyip atacağız! An gelir/ Tek zerre üstün gelir suları tutan bariyerlere/ Değişir tarih, ansızın birden bire/ Tek zerre, tek zerreye yıkılır "mutlak kudret" in düzeni! ■

14 Mayıs'ta Asrın Kötülüğünün Hesabını Birlikte Soralım!

■ Mersin ve Hatay'dan UID-DER'li emekçiler

Tek adam rejimi kapitalist açgözlülüğü zirveye taşıdı ve bütün bir ülkeyi enkaza çevirdi. Bizler bunu deprem felaketi nedeniyle çok daha acı biçimde deneyimledik. Bu rejim basit doğa olaylarının, mesela yoğun yağmurların bile felakete dönüşmesine neden oluyor. Çünkü rant, yağma ve talandan kafasını kaldırıp önlem alma gereği duymuyor. Kamu hizmetlerinden altyapı yatırımlarına her şeyi niteliksizleştirip içini boşaltıyor. Doğayı sadece rant ve yağma fırsatı olarak görüyor. Daha önce sorduğumuz gibi: "İnsana, topluma, doğaya en küçük bir yararı olmayan bu düzene neden katlanalım? Bu zalimliğe, bu

ucube düzene neden katlanalım? Teknolojinin bu denli geliştiği bir dönemde neden beton mezarlara gömülmeyi bekleyelim?"

Bizler, sevdiğimizizi, evlerimizi, ormanlarımızı, toprağımızı, dünyamızı, geleceğimizi gözünü kâr hırsı bürüyen zalimlere kurban etmemek için mücadele eden işçileriz, emekçileriz, gençleriz. Tüm sınıf kardeşlerimizi bu mücadelede bizimle aynı saflarda yer almaya, sınıfımızın safalarını güçlendirmeye çağırıyoruz. 14 Mayıs'ta tek adam rejimini göndererek başlayalım ve eşitliğin, özgürlüğün, barışın, kardeşliğin, mutluluğun hâkim olduğu bir dünya için mücadelemizi hep birlikte büyütelim. ■

Soğanı Bile Lüks Hale Getiren Bu Rejim Gitmeli!

■ Ankara'dan emekçi kadınlar

2017'de Erdoğan, tek adam rejimine geçiş için yapılan referandumda emekçilerden "evet" demelerini isterken onlara refah vaat etmişti. Sosyalist işçiler ve emekçi kadınlar olarak, o gün sesimizin ulaştığı her yerde tek adam rejiminin emekçilere daha fazla yoksulluk, baskı ve zorbalıktan başka bir şey getirmeyeceğini bıkmadan usanmadan anlatmıştık.

O günden bugüne yaşadıklarımız ne kadar haklı olduğumuzu gösterdi. AKP iktidarı süresince, 12 tanesi 2017'den sonra olmak üzere 20 grev yasaklandı. 2016 yılında yüzde 8,5 olan enflasyon oranı, 2023 yılının Mart ayında ENAG'a göre yüzde 112 oldu. Ülke nüfusunun yarısından fazlası yoksulluk sınırının altında, 8 milyon asgari ücretli açlık sınırının altında yaşıyor. Türkiye, enflasyon ve işsizlik verilerine dayanan dünya sefalet endeksinde birinci sırada... DİSK verilerine göre geniş tanımlı işsiz

sayısı 2016'da 5,9 milyonu, bugün 9 milyona dayandı.

Dünya genelinde gıda fiyatları düşerken Türkiye'de artıyor. Yemeğe koyacak eti neredeyse unuttuk. Artık fiyatı 30 lirayı bulan soğanı da alamıyoruz. 1 litre süt 25 lira, yumurtanın tanesi 3 lira. Pirincin, yağın, salçanın, kısacası yaşamak için zorunlu olan her şeyin fiyatı aldı başını gitti. Çocuklarımızı besleyemiyoruz, cebine karnını doyurabileceği kadar harçlık koyamıyoruz. Aldığımız ücretlerle gerekli yaşamsal ihtiyaçları dahi karşılayamıyoruz. Çözemediğimiz sorunlar biriktikçe bizi nefessiz bırakıyor.

Alın teri döken, emeğiyle, elinin hüneriyle üreten biz emekçiler, böyle bir yaşamı hak etmiyoruz. Ekmeğin etin, sütün, özgürlüğün, mutluluğun bol olduğu bir dünyada yaşamayı hak ediyoruz. Bu mücadelemizi sürdürürken, emekçi kadınlar olarak 14 Mayıs'ta "yalan vaatlerinize karnımız tok, bu böyle gitmez" diyeceğiz. ■

Emekçi Kadınlar, Kadın Düşmanlarına 14 Mayıs'ta HAYIR Diyecek!

■ İstanbul Avrupa Yakasından bir grup emekçi kadın

Zorba tek adam rejimi Türkiye işçi sınıfına çok bedel ödedi, ödetiyor. Ama özellikle de biz emekçi kadınlar tek adam rejimi altında her gün biraz daha nefessiz bırakılıyor. Bu

rejimle birlikte kadına şiddet katlanarak arttı. Katiller hak ettikleri cezaları almak bir yana neredeyse ödüllendiriliyor. Tecavüzcüye "tecavüzcü" dedi diye birçok kadın sanatçıya hakaret davası açıldı, cezalar verildi. İstanbul Sözleşmesi iptal edildi, mevcut 6284 sayılı kadına şiddetin önlenmesine dair yasanın iptali tartışılıyor. Bununla birlikte "aile yasası" adı altında çıkarılmak istenen yasayla emekçi kadınların hayatı zindana çevrilmek isteniyor. Sadece fiziksel şiddet

değil, kadınlara yönelik psikolojik şiddet ve toplumsal baskı da giderek artıyor. İşyerlerinde erkeklerle aynı işi yapan kadınlara eşit ücret verilmiyor. Emekçi kadınlar rejim tarafından yayılan kirli dilin de etkisiyle yaşamın her alanında aşağılanıyor.

Emekçi kadınlar olarak aşağılanmadığımız, şiddet görmediğimiz, emeğimizin değersizleştirilmediği, kimliğimizin, varlığımızın, fikirlerimizin, taleplerimizin yok sayılmadığı bir toplumda yaşamak istiyoruz. Bunun için de ilk olarak kadın düşmanı politikalar üreten tek adam rejiminden kurtulmamız gerekiyor. Bu rejimin varlığı biz emekçi kadınların başta yaşam hakkı olmak üzere tüm temel haklarını tehdit ediyor. Tüm toplum gibi biz emekçi kadınlar da değişim istiyoruz ve bu değişimi yaratmak için tüm gücümüzle çalışıyoruz. Değişim irademizi 1 Mayıs alanlarına güçlü bir şekilde taşıdık. Şimdi sırada 14 Mayıs var! ■

Mücadelemiz Kibir, Kötülük, Zorbalık Bitsin Diyedir!

■ İstanbul Anadolu Yakasından bir grup genç

AKP iktidarı işçi ve emekçilerin birçok hakkını elinden aldı, işsizlik ve yoksulluk çığ gibi büyüdü. Taşeronu yaygınlaştırdı, çalışma koşullarını katlanılmaz hale getirdi, sendikal mücadele üzerindeki baskıları arttırdı. Sırtındaki borç yüküyle, işsizlik ve açlık korkusuyla milyonlarca örgütsüz insanı, ölmeyip sürüneceği bir yaşama mahkûm etti. Hak arayan bir toplum yerine, kendisine avuç açan sözde “sosyal yardım”lara muhtaç bir toplum yarattı. Her fırsatta toplumu aşağılamaktan, horlamaktan çekinmedi.

Yaz aylarında günlerce süren orman yangınlarını halk kendi imkânlarıyla söndürmeye çalıştı. Siyasi iktidar yangınların neden çıktığının ve neden söndürülemediğinin hesabını vermedi. Üstüne Erdoğan, gittiği yerlerde utanmadan insanların üzerine çay fırlattı. 6 Şubat depremlerinde bir gecede resmi rakamlara göre 50 binden fazla insanımız diri diri betona gömüldü. Deprem bir katliama dönüşmesine sebep olanlar zerre kadar sorumluluk hissetmediler, hicap duymadılar. Deprem bölgesine giden Erdoğan, bu kez de depremzedelerin tepesine oyuncak fırlattı.

Kibirle dilenciye verir gibi para dağıttı. Bu, toplumu hor görmektir, kendisine ait bir sürü gibi görüp aşağılamaktır. **İnsanı insan olarak görmüyorlar, sandıkta sayılacak birer oydan, sayıdan ibaret görüyorlar. Zorbalıkta, kötülükte sınır tanımıyorlar.**

Kibrin, zorbalığın, kötülüğün zirvesi demek olan tek adam rejiminin gitmesi için 14 Mayıs'ta değişim irademizi açığa çıkartmalı, ARTIK YETER demeliyiz! Gençler olarak, özgürlükleri yok eden bu rejime HAYIR diyeceğiz. Sadaka, lütuf istemiyoruz, hakkımızı istiyoruz. İşçiler, emekçiler, gençler, kadınlar olarak insan onurunun ayaklar altına alınmasına, aşağılanmasına karşı mücadele ediyoruz. ■

Geleceğimiz İçin 14 Mayıs'ta Hesap Soralım!

■ Kocaeli Gebze'den genç işçi ve öğrenciler

Yoksulluk gün be gün derinleşiyor ve işçi sınıfının gençleri olarak bizler de bunun yarattığı sorunlarla boğuşuyoruz. Niteliksiz ve her kademedede paralı hale getirilen eğitim anlayışı yüzünden yeteneklerimizin farkına varamıyoruz, kendimizi geliştiremiyoruz, sosyalleşemiyoruz. En temel ihtiyaçlarımızı dahi karşılamakta zorlanıyoruz. Dışarı çıkıp bir çay içmek için bile hesap yapar mı insan? İşte tek adam rejiminin “Büyük Türkiye”sinde işçi sınıfının gençlerinin hali budur. Geçinemiyoruz, barınmıyoruz, tek adam rejimi altında nefes alamıyoruz!

Geçim derdi, gelecek kaygısı, umutsuzluk, hiçbir şeyin değişmeyeceği kaygısı... İşçi sınıfının gençlerinin çoğu bu kaygıların yarattığı ruhsal bunalımlarla boğuşuyor. Oysa gençlik dönemi insanın taptaze bir heyecanla, yüreğinde özgür bir dünya düşüyle hayata atıldığı bir dönemdir. Bundandır ki tek adam rejimi baskı ve yasakları arttırarak, kaygıları körükleyerek gençliğin taşıdığı bu potansi-

yeli ezmeye çalışıyor. Pandemi döneminde tüm kurumlar hizmet vermeye devam ederken eğitimin uzaktan sürdürülmesine karar veren rejim, depremden sonra da hiç gereği yokken öğrencileri yurtlarından kovarak eğitimin uzaktan yapılmasına karar verdi. Çok açık ki tek adam rejimi gençlerin yurtlarda, kampüslerde bir araya gelmesini, duygu birliği oluşmasını istemiyor. Konserlerin bile yasaklanması rejimin bundan ne kadar büyük bir korku duyduğunu göstermiyor mu?

Korkularında haklılar! Ancak ne yaparlarsa yapsınlar bizim bir araya gelmemizi engelleyemeyecekler. Biz işçi sınıfının gençleri olarak alanlarda, sınıfımızın saflarında yerimizi aldık. Gençliği depresyon çukuruna iten, hayallerini ve umudunu çalan, bir çay içmeye giderken bile iki kere düşündüren bu baskıcı ve yasakçı tek adam rejimine karşı “Gençliğin Yolu İşçi Sınıfının Yoludur” diye haykırıyoruz. Haydi, genç arkadaş, geleceğimize sahip çıkmak için 14 Mayıs'ta köhneliğe hayır diyelim, hesap soralım! ■

Eşitlik ve Özgürlük İstiyoruz!

İnsanlık tarihi geçmişten bugüne akan ve geleceğe doğru akmaya devam eden bir nehir gibidir. Bir nehir nasıl nice coğrafyalara uğrayarak, kıvrılıp bükülerek, yükselip alçalarak, çağlayıp çekilerek, daralıp yayılarak denize doğru akarsa, tarih de düz bir çizgide ilerlemez, nice duraklardan, zikzaklardan, varyantlardan, labirentlerden, evrelerden geçerek geleceğe doğru ilerler. İnsanlığın sınıflara bölünmesi, insanlar arasında ezen ve ezilen ilişkisinin ortaya çıkması, kadının ezilen cins haline gelmesi insanlık nehrinin uğradığı duraklardan, geçtiği evrelerden biridir. Binlerce yıl önce, insanlığın ortak hafızasında artık silik ve karanlık olan bir dönemde, toplum sınıflara bölündü ve o günlerden bugünlere kadın, insanlığın ezilen cinsi oldu. Ama kadınlar ezilmeyi yazgıları olarak kabul etmediler. Yüzyıllar boyunca eşitlik ve özgürlük mücadelesi verdiler, veriyorlar. Böyle haklı ve kararlı bir mücadelenin kazanımlar getirmemesi, insanlığı ileriye taşımaması düşünülebilir mi? Bu nedenle **kadınların kazanımlarını ellerinden almak, onları geçmişe, geçmişin kalıplarına hapsetmek isteyenler aslında tarihin tekerleğini geriye döndürmek isteyenlerdir. Gerici, köhne bir zihniyetin temsilcileridir. Tıpkı 14 Mayıs'ta "hayır" diyeceğimiz tek adam rejimi gibi...**

"Kadın erkek eşitliği diye bir şey yoktur", "Kadınla erkeği eşit konuma getirmek fitrata terstir", "Bugün birçok gelişmiş ülkede kadınların hak mücadelesinin belli kalıplara, söylemlere hapsedildiğini görüyoruz. Kadınların hak mücadelesinin eşitlik kavramına takıldığını, adalet duygusunu ıskaladığını gözlemliyoruz", "Hadi eşitiz, erkekle bayan 100 metreyi aynı anda koşsun." Farklı tarihlerde yapılan çeşitli konuşmalarda dile getirilen bu sözlerin tümü siyasi iktidarın en tepesindeki Erdoğan'a aittir. Bu sözler, sözünü ettiğimiz gerici, köhne zihniyeti temsil ediyor. Emekçi kadınların yaşamını çekilmez kılan erkek-egemen toplumsal zihniyeti, toplumun içine sıkıştırılmak istendiği dar kafalı kalıpları kusursuz biçimde yansıtıyor. Fakat daha da önemlisi bu zehirli dil iktidarın en tepesindekiler tarafından kullanıldığında erkek-egemen zihniyeti körükleyen, ayrımcılığı, şiddeti, baskıyı besleyen bir işlev görüyor.

Bu iktidarın temsilcileri elbette yalnızca sözleriyle değil erkek-egemen uygulama ve politikalarıyla da kadınların kazanımlarını ortadan kaldırıyorlar. Kadınları nefessiz bırakıyorlar. Bu iktidar döneminde kadına yönelik şiddet ve kadın cinayetleri katlanarak artmışken Erdoğan, bir

gecede Türkiye'nin İstanbul Sözleşmesinden çekildiğini açıkladı. Kadınlar lehine olan bir yasal düzenlemeye son verdi. Bu iktidar, kadın katillerini cezasız bırakan, kadına şiddet uygulayanları ödüllendiren bir iktidardır. Tecavüzcüyü değil, bu tecavüzcülere "tecavüzcü" diyeni yargılayan bir "adalet" sistemi oluşturmuştur. Bugün iktidarın gündeminde 6284 sayılı kadına şiddetin önlenmesine dair yasanın iptali, emekçi kadınları daha da baskı altına alacak olan "aile yasa", nafakanın kaldırılması, boşanmanın zorlaştırılması, erken evliliğin teşvik edilmesi var. Dahası Erdoğan iktidarının seçim ittifakı kurduğu güçler arasında Erdoğan'ın bu yaptıklarını yeterli görmeyen, kadınların kazanımlarına karşı azgın kampanyalar yürüten tescilli kadın düşmanları var.

Emekçi kadınlar olarak şunun farkındayız: Kadınların kazanımlarının tırpanlanması, erkek-egemen zihniyetin körüklenmesi, kadına yönelik şiddetin de körüklenmesi demektir. Her alanda eşitsizliğin, baskının, adaletsizliğin artması demektir. İnsanlığın yarısını oluşturan kadınların aşağılanması, tüm insanlığın aşağılanması demektir. Erkeğin de zehirlenmesi, insanlaşma mücadelesinin sekteye uğratılması demektir. Oysa kadınlar dünyanın her yerinde tam da bu zihniyete karşı mücadele ediyor ve tam da bu zihniyete karşı mücadele ettiği için kazanımlarını, insanlığı, toplumu ileriye taşıyor.

Uzun yıllar önce, 1848'de, Fransa'da kadınlar etmek ve özgürlük için mücadele ediyor, devrimlere güç veriyorlardı. O günlerde yayınladıkları bir bildiriye, "Ne istiyorsunuz? Ne yapmaya çalışıyorsunuz?" diye soran erkeklere şu yanıtı veriyorlardı: "Biz, barışın ve doğruluğun hâkim olduğu yeni bir dünyayı sizinle birlikte yeniden kurmak istiyoruz, biz, her ruhta adalet ve her yürekte sevgi olsun istiyoruz." İşte bugünün emekçi kadınları da aynı şeyi, barışın ve doğruluğun hâkim olduğu bir dünyayı erkek sınıf kardeşleriyle beraber kurmak istiyor. Eşitlik ve özgürlük istiyor. Çok açık ki erkek-egemen zihniyeti kışkırtan, hakları için mücadele eden kadını tehdit olarak gören, aşağılayıp cezalandıran bu rejim barışın ve doğruluğun düşmanıdır. Adaletin ve sevginin düşmanıdır. Kadınların nefes almasının önündeki en büyük engeldir.

O halde gelin irademizi ve tüm gücümüzü ortaya koyalım, **eşitlik ve özgürlük talebimize sınıksız sarılalım, 14 Mayıs'ta işçi düşmanı, emekçi kadın düşmanı tek adam rejimine son verelim.** ■

1 Mayıs'ta Yüzbinler Değişti

Tarihi bir seçim arifesinde, İşçi Sınıfının Uluslararası Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü 1 Mayıs'ta Türkiye işçi sınıfı meydanları doldurdu. Yoksulluğun, siyasal ve sendikal baskıların, kadın düşmanlığının, adaletsizliğin, rant düzeninin depremi felakete dönüştürmesinin yarattığı öfke ve değişim isteği 1 Mayıs alanlarına damgasını vurdu. Polisin baskısına ve engelleme girişimlerine rağmen, emekçiler alanlara çıkarak "artık yeter" dediler. Türkiye işçi sınıfının mücadelesinin başkenti olan İstanbul başta olmak üzere Konya'dan Dersim'e, Trabzon'dan Diyarbakır'a Türkiye'nin dört bir yanında yüzbinlerce emekçi alanlara çıkarak değişim iradesini ortaya koydu.

Sendikaların, sosyalist örgütlerin, siyasi partilerin öncülüğünde yüz binlerce işçinin katılımıyla gerçekleşen mitinglerde aynı coşku, aynı heyecan ve aynı hesap sorma isteği hâkimdi. 1 Mayıs kürsülerinde yapılan konuşmalarda emekçileri yoksulluğa mahkûm eden, depremi felakete dönüştürerek on binlerce insanın ölümüne neden olan tek adam rejimine tepki gösterildi. 14 Mayıs'ta bu rejimden hesap sorma çağrısı yapıldı. Yapılan programlarda bugüne kadar işçi sınıfı mücadelesinde yaşamını yitirenler anılırken, 6 Şubat depremlerinde hayatını kaybeden on binler de unutulmadı.

Antakya ve Samandağ'da gerçekleştirilen mitinglerde "Unutmak yok, affetmek yok, helalleşmek yok", "Ma rıhna, nıhna hon" (Gitmedik, buradayız) sloganları atıldı. 1 Mayıs'ın kutlandığı Samandağ'da da Antakya'da da taşınan pankart ve dövizlerde rejime duyulan öfkenin yanı

sıra, yaşamı yeniden kurma ve kenti yeniden ayağa kaldırma umudu ve iradesi vardı.

Türkiye'nin dört bir yanında dolup taşan 1 Mayıs meydanlarında toplumun ortaklaşan sorunları dile getirildi, talepleri sıralandı ve değişim iradesi ortaya koyuldu. Meydanlara, büyüyen işsizlik ve yoksullukla, baskı ve zorbalıkla, kadına şiddetle özdeşleşen zorba tek adam rejimine duyulan öfke damgasını vurdu. Toplumun her kesiminden yükselen "artık yeter" haykırışları, demokrasiden, özgürlüklerden yana bir toplumsal atmosferin hâkim olacağı yeni bir dönemin kapılarını açma isteği yüksek sesle dile getirildi. İşçi sınıfının sendikal ve siyasal örgütlenmelerinin yanı sıra, çevre örgütlerinden kadın örgütlerine, ezilen kimlikleri temsil eden örgütlerden taraf guruplarına kadar toplumun geniş kesimleri 1 Mayıs alanında birleşerek taleplerini dile getirdiler. İşçi sınıfının mücadelesinin ürünü ve sembolü olan 1 Mayıs, söndürülemeyen bir meşale, inatçı bir gelenek olarak 137 yıldır varlığını sürdürürken tüm ezilenlerin kürsüsü olduğunu bir kez daha gösterdi.

ÜİD-DER: Yağmacı Enkaz Düzenine Son!

İşçi sınıfının mücadele örgütü ÜİD-DER, 1 Mayıs'ta kitlesel, görkemli ve coşkulu bir kortejle İstanbul Maltepe Meydanında yerini aldı. ÜİD-DER kortejinde tüm sektörlerden işçiler, direnişçi işçiler, deprem bölgesinden gelen

depremzede emekçiler, emekçi kadınlar ve gençler, işçi sınıfının geleceği olan çocuklar kendi talepleriyle yer aldı. ÜİD-DER, işçi sınıfının öfkesini, taleplerini, özlemlerini, disiplinini, kararlılığını, hesap sorma iradesini ve değişim arzusunu yansıtan kitlesel kortejiyle göz doldurdu.

ÜİD-DER Kartal yönündeki yürüyüş kolunda kendi programını gerçekleştirdi. Kitle Elif Çağlı'nın Merhaba şiiiryle selamlanırken, programda toplumun tüm kesimlerinde yoğunlaşan değişim arzusu vurgulandı. "Baskı ve zorbalığa, özgürlükleri yok eden, toplumu baskı altına alıp nefessiz bırakan, depremi felakete dönüştüren tek adam rejimine, doğanın talan edilmesine, emeğin yağmalanmasına, sömürü, savaş ve yoksulluğa «Hayır» demek için bir araya geldik" denildi ve değişimin işçilerin mücadelesiyle olacağı vurgulandı. Konuşmalarda depremin çok önemli bir gerçeği gösterdiği belirtildi; toplumun örgütlü olursa duyarlı ve bilinçli olacağı, deprem için önlem alınmasını sağlayıp hesap sorabileceği ifade edildi. "Sosyalist örgütler, işçi örgütleri güçlüyse o toplumda dayanışma güçlü olur. Toplumun umudu örgütlü olmaktır" vurgusu yapıldı.

İşçi sınıfının çıkarları doğrultusunda hareket eden ÜİD-DER'in ülkeyi enkaz yığınına çeviren tek adam rejimine karşı 14 Mayıs seçimlerinde Emek ve Özgürlük İttifakı partilerini destekleyeceği dile getirildi. "Biz işçileriz, emekçileriz biz emek cephesiyiz. Örgütlenmek ve emeğin örgütlü cephesini büyütme ve siyasi bir güce ulaşmak zorundayız. Bu doğrultuda ilerlerken, hep birlikte Emek

ve Özgürlük İttifakı'na güç verelim!" çağrısı yükseltildi.

Konuşmalar sırasında "Kahrolsun Yağmacı Enkaz Düzeni", "Yaşasın 1 Mayıs, Yaşasın Sosyalizm" "Dünyanın Bütün İşçileri Birleşin", "Gençlik Burada, Sınıfının Safında", "Emekçi Kadınlar Örgütlüyse Güçlüdür" sloganları atıldı. Program boyunca ÜİD-DER Müzik Topluluğu UMUT'un, işçileri sömürsüz bir dünya kurmak için mücadeleye çağıran coşkulu şarkıları hep birlikte söylendi. Omuz omuza halaylar çekildi.

Programın ardından ÜİD-DER, "14 Mayıs'ta Değişim İrademizi Ortaya Koyalım! Yağmacı Enkaz Düzenine Son!" pankartıyla yürüyüşe geçti. Çok sayıda pankartın taşındığı kortejde deprem bölgesinden gelen depremzede emekçiler, ellerinde riyhenler ve bahhurlarıyla, "Unutmayacağız, Helalleşmeyeceğiz, Affetmeyeceğiz, Hesap Soracağız!" yazan pankartın arkasında yürüdüler. Kendi pankartlarının arkasında bir araya gelen emekçi kadınlar ve gençler 1 Mayıs alanında dinamizmlerini ortaya koydular. 1 Mayıs meydanına, işçi sınıfının disiplinini, emekçi gençliğin enerjisini, emekçi kadınların kararlılığını, işçi çocuklarının neşeli umudunu, sosyalizm mücadelesinin kızıl rengini taşıyan ÜİD-DER, enternasyonalizmin bayrağını yükseltti.

Dönüş yolunda ÜİD-DER korteji sloganlarla ve marşlarla yürüyüşe geçti. 1 Mayıs coşkusu, tek adam rejimine ve sömürüye karşı mücadele azmi doruğa çıktı. 1 Mayıs'ın önemine yeniden vurgu yapıldı, 14 Mayıs'ta hesap sorma çağrısı yinelendi. ■

Dünya İşçi Sınıfı Farklı Dillerde Aynı Şeyi Haykırdı:

Sömürüye Son!

İşçi Sınıfının Uluslararası Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü 1 Mayıs'ta dünya işçi sınıfı, 1 Mayıs'ın anlamına yakışır şekilde dünyanın dört bir yanında meydanlara çıktı. Kapitalist sömürüye, işsizliğe, yoksulluğa, eşitsizliğe, baskılara, savaşa, cinsiyet ayrımcılığına tepki gösterdi; taleplerini ortaya koydu, sınıfların olmadığı bir dünya özlemini dile getirdi. Dünya işçi sınıfının mücadelesinin en güçlü sembollerinden biri olan Enternasyonal Marşı onlarca ülkede, onlarca farklı dilde, aynı ruhla, aynı coşkuyla söylendi.

Avrupa

İngiltere: Hayat pahalılığına, sefalet ücretlerine ve grev hakkına yönelik saldırılara karşı "Artık Yeter!" diyerek grev dalgası yükselten İngiltere işçi sınıfı, öfkesini ve coşkusunu 1 Mayıs'ta alanlara taşıdı. 300 bin sağlık işçisinin grevde olduğu 1 Mayıs'ta enflasyon üzerinde ücret artışı, çalışma koşullarının düzeltilmesi, grev hakkına yönelik saldırıların son bulması talepleri öne çıktı.

Başkent Londra'da binlerce emekçi, marşlarla, sloganlarla yürüyüş gerçekleştirdi. Türkiye, İran, Sri Lanka ve Latin Amerika ülkeleri başta olmak üzere birçok ülkeden göçmen işçilerin, demokratik kitle örgütlerinin, grev dalgasının başını çeken demiryolu sendikası RMT'nin ve mücadeleci sendikaların katılımıyla büyüyen yürüyüşte dünya işçi sınıfının ortak talepleri haykırıldı. Enternasyonal Marşı ve mücadele marşları hep bir ağızdan söylendi. Trafalgar Meydanında yapılan konuşmalarda sınıf dayanışmasını büyütme ve daha etkili, koordineli ve birleşik grevler için mücadeleye devam etme çağrıları yapıldı.

Fransa: Fransa'da Ocak ayından bu yana süren isyan ateşi 1 Mayıs'ta büyümeye devam etti. Emeklilik hakkına dönük saldırılara karşı ayağa kalkan işçi sınıfının öfkesi 1 Mayıs coşkusuyla birleşti. Sendikaların çağrısıyla düzenlenen mitinglere gençliğin öfkesi, işçilerin kararlı mücadelesi damgasını vurdu. Onlarca şehirde yüzbinler olup meydanlara akan işçiler ve gençler yine aynı talebi haykırdı: "Yasayı geri çek!"

Yalnızca Paris'teki 1 Mayıs gösterilerinde yarım milyon

işçi ve genç bir araya geldi. Ülke çapında düzenlenen yürüyüş ve grevlerle mücadele kararlılığı ortaya kondu. Birçok şehirde polis biber gazıyla, tazyikli suyla protestolara saldırdı, onlarca kişiyi gözaltına aldı. 1 Mayıs coşkusuyla mücadele azmini tazeleyen Fransa işçi sınıfı, "yasa geri çekilinceye ve taleplerimiz karşılanıncaya kadar mücadeleye devam" dedi.

Almanya: Alman Sendikalar Birliği DBG'nin çağrısıyla on binlerce kişi 1 Mayıs'ta meydanlarda buluştu. Berlin, Köln, Stuttgart ve birçok şehirde bir araya gelen emekçiler, "Kesintisiz Dayanışma" sloganı altında yürüdü. Almanya genelinde 400'e yakın noktada düzenlenen gösterilerde yaklaşık 300 bin emekçi bir araya geldi. Enerji, gıda ve iklim krizine, emperyalist savaşa karşı mücadele çağrısının yükseldiği gösterilerde, enflasyon karşısında eriyen ücretlere zam ve daha iyi çalışma koşulları talepleri öne çıktı. Ekonomik krizin yükünü işçi sınıfının sırtına yıkan sermaye sınıfına karşı mücadelenin yükseltilmesi çağrıları yapıldı.

İspanya: 1 Mayıs, İspanya'da da yüksek enflasyona, düşük ücretlere, hayat pahalılığına karşı yükselen mücadeleyle karşılandı. Başta Madrid olmak üzere ülke genelinde 70'in üzerinde bölgede 1 Mayıs coşkulu gösterilerle kutlandı. İspanya'nın en büyük iki sendikası UGT ve CCOO sendikalarının çağrısıyla düzenlenen gösterilerde "Ücretleri Yükselt, Fiyatları Düşür, Kârları Paylaş" sloganı öne çıktı. Birçok işkolunda işveren sendikalarıyla devam eden müzakerelerden sonuç alamayan sendikalar, "Ya ücret artışı, ya genel grev" uyarısında bulundu.

Endonezya

Japonya

Yunanistan

İspanya

Yunanistan: Yunanistan'da 1 Mayıs birçok şehirde coşkulu gösterilerle karşılanırken başkent Atina'da sendikaların, demokratik kitle örgütlerinin ve sosyalist partilerin çağrısıyla üç ayrı noktada kitlesel mitingler gerçekleştirildi. Mitinglerde Enternasyonal Marşı hep bir ağızdan söylendi. İşçiler 1 Mayıs'ta başkentteki metro, tramvay ve otobüs hatlarında iş durdurdu, gemiler limanlara demir attı. Gençlerin katılımının yoğun olduğu gösterilerde mücadele ve dayanışma ruhu öne çıktı. Fransa'dan CGT sendikasında örgütlü işçilerin gösterilere katılmasıyla sınıf dayanışmasının sergilendiği Atina'da mücadele coşkusu yükseldi.

Asya ve Pasifik

Güney Kore: Güney Koreli işçiler 1 Mayıs'ta ülke genelinde meydanları doldurdu. Sendika konfederasyonları FKTU ve KCTU'nun çağrısıyla düzenlenen mitinglerde on binlerce işçi Yoon Suk-yeol hükümetine karşı taleplerini yükseltti. Sendikalı işçiler ücretlerinin yükseltilmesini, çalışma saatlerinin kısaltılmasını ve hükümetin istifasını talep etti. FKTU üyesi işçiler Yeouido'da 2023 Ulusal İşçi Kongresi adıyla kitlesel bir mitingde buluştu. "İşçi karşıtı ve gerici reformları durdurun" sloganları yükseldi.

Japonya: Japonya'nın başkenti Tokyo'da binlerce işçi Yoyogi Parkında bir araya geldi. Sendika üyeleri, akademisyenler ve muhalif milletvekillerinin de yer aldığı 1 Mayıs mitinginde talepler yükseltildi. İşçiler, pandemiden bu yana artan hayat pahalılığına karşı ücretlerin yükseltilmesini ve koşullarının iyileştirilmesini talep etti.

Lübnan: Beyrut'ta işçiler, göçmen işçiler, sosyalistler ve sendika üyeleri bir araya geldi, şehir merkezini doldurdu. Derinleşen ekonomik kriz, artan yoksulluk ve enflasyon protesto edildi. 1 Mayıs coşkusu geleneksel Lübnan kıyafetleri giyen müzisyenler tarafından seslendirilen marşlarla devam etti.

Pakistan: Pakistan'da 1 Mayıs mitingleri pek çok şehirde yasaklandı. Peşaver kentinde ise çeşitli sendikalar ve işçi örgütleri kapalı alanlarda bir araya geldiler. Çalışma koşullarının iyileştirilmesini ve haklarının genişletilmesini talep ettiler.

Endonezya: Endonezyalı emekçiler kitlesel 1 Mayıs mitingi için başkent Jakarta'da buluştu. Sendikaların 2020'de gündeme getirdiği sözde "iş yaratma yasası" adlı saldırı yasasını protesto etti. İşçiler, yabancı sermaye yatırımlarının artırılmasına izin veren yasanın büyük şirketlerin kârlarını büyütme yönelik olduğunu ifade etti.

Filipinler: On binlerce işçi pankartlarıyla başkent Manila'da Mendiola Barış Kemerine yürüdü. Düşük ücretler ve yıllardır süren hak gaspları protesto edildi. Filipinli İşçi Dayanışması BMP ve Filipinler Sendika Kongresi TUCP de mitingde yer aldı. Asgari ücretin yükseltilmesi ve sözleşmeli çalıştırmanın kaldırılması talep edildi.

Latin Amerika

Şili: Santiago başta olmak üzere şehir merkezlerinde bir araya gelen işçiler güvenceli iş, zenginlerin daha fazla vergilendirilmesini, asgari ücretin ve emekli maaşlarının arttırılmasını talep etti. Emekçi kadınların ve gençlerin yoğun katıldığı 1 Mayıs gösterilerinde, gençler için daha fazla iş ve işyerinde şiddet ve tacize karşı yasaların uygulanması talep edildi.

Arjantin: San Paolo'da bir araya gelen demokratik kitle örgütleri ve sendikalar, Uluslararası Para Fonu IMF'nin ekonomi politikalarına müdahalesinin sonlandırılmasını talep etti. Ayrıca eşit işe eşit ücret ve asgari ücretin yükseltilmesi talepleri öne çıktı.

Ekvador: Başkent Quito'da toplanan binlerce işçi, işsizliğe ve güvencesizliğe karşı yürüdü. İşçiler yoksulluğa ve işçi haklarının yetersizliğine tepkilerini gösterdiler. Başkan Lasso'nun ve meclisin istifasını talep ettiler. ■

Sorun Kaynak Yokluğu mu Sınıfsal Tercih mi?

Eğitimden sağlığa, ulaşımdan enerji tüketimine kadar tüm kamu hizmetlerinin ücretsiz sağlanması mümkün! Ama söz konusu emekçilerin/toplumun çıkarları olunca, sermaye sözcülerinden anında şu yanıtı duyarız: Kaynak yok! Gerçekte sorun kaynak olmaması değildir, esas sorun kamu kaynaklarının nasıl kullanıldığı, buna kimin karar verdiğidir. Gazetemizin önceki sayısında “Bu Ekonomik Düzeni Değiştirsek Ne Olur?” başlıklı yazımızda **“Toplumu, toplumsal ilişkileri, siyaseti, üretimi ve bölüşümü belirleyen şey içinde yaşadığımız ekonomik düzendir”** demiştik. İşte kamu gelirlerinin elde edilmesini ve paylaşılmasını da bu gerçek üzerinden değerlendirmemiz gerekiyor. Kapitalist sistemde yaşıyoruz. Bu düzende vergiler toplanırken asıl yük emekçi halkın sırtına bindirilir, harcanırken ise en az payı emekçiler alır. Görünürde her şey kanuna uygundur, ama zaten sorun buradadır. Hükümetler sermaye sınıfının ihtiyaçlarına göre yasalar çıkarırlar. Mesela ABD’de yıllardır süper zenginlerden daha fazla gelir vergisi alınması konusu tartışılır, ama hiçbir zaman hayata geçmez. **Kriz dönemlerinde tekellere yüz milyarlarca dolar aktarılırken emekçiler parasız sağlık hizmeti bile alamaz.**

Kamu kaynaklarının kullanımındaki eşitsizlik, Türkiye gibi toplum olma bilincinin daha az geliştiği, baskıcı rejimlerin olduğu ülkelerde çok daha can yakıcı hale gelir. Yaşı yetenler hatırlayacaktır. 1980’lerde TRT’de yayınlanan bir kamu spotu vardı: “Ödediğiniz her vergi okul, hastane, yol, su, elektrik olarak size geri dönecektir.” Bu spot, KDV gelirlerini arttırmak için yapılmıştı ve 12 Eylül darbesinin ardından paramparça olan toplum, ödediği vergilerin nereye gittiğini soracak durumda değildi. Tahmin edileceği gibi vergiler de diğer kamu kaynakları da gerçek anlamda halka hizmet olarak dönmedi. Turgut Özal döneminde, 1985’te başlayan **özelleştirme furyasıyla kamu harcamaları kısıldı, kamuya ait araziler, binalar, fabrikalar satılarak özellikle sanayi sermayesi palazlandırıldı.** Kamu kaynaklarının hoyratça kullanılması, kamu hizmetleri dâhil her şeyin özelleştirilmesi Erdoğan/AKP döneminde doruğuna çıktı.

Hatırlarsanız 2020’deki Elazığ depreminden sonra “deprem vergileri nerede?” sorusuna Erdoğan şöyle yanıt vermişti: “Harcanması gereken yere harcadık. Bundan sonra da bu tür şeylerin hesabını vermeye zamanı-

mız yok.” Bu yanıtın anlamı açıktı: “Kamu kaynaklarını babamızın malı gibi kullanırsınız, kimseye de hesap vermezsiniz!” Nitekim geçtiğimiz Mart ayında AFAD ve Kızılay’ın topladığı bağışların nerelerde kullanıldığının araştırılması için CHP’nin Meclise verdiği önerge, AKP ve MHP oylarıyla reddedildi.

Türkiye tarihindeki tüm özelleştirmelerin yüzde 88’i kamu kaynaklarını “babasının malı gibi” kullanan Erdoğan döneminde yapıldı. “Halka hizmet” kılıfı altında inşaat ve enerji sermayesi ihya edildi. Köprü, havaalanı, yol, hastane inşaatları ihale yoluyla yandaş şirketlere verildi. Bunların işletmesi de şirketlere bırakıldı. **Köprüler ve yollar için “geçiş garantisi”, hastaneler için “hasta garantisi”, kuş uçmaz kervan geçmez havaalanları için “yolcu garantisi” verilerek kamu kaynakları sermayeye peşkeş çekildi.** Yetersiz ve niteliksiz eğitim ve sağlık hizmetiyle emekçiler zorla özel okullara ve hastanelere yönlendirildiler. SGK fonları özel hastanelere akıtıldı. **Doğal kaynaklarımız olan göller, dereler, ormanlar enerji şirketlerinin emrine amade kılındı.** Türkiye’nin en büyük sorunlarından biri olan “depreme dayanıklı konut sorunu” bile milyonlarca insanın canı pahasına inşaat şirketlerini zenginleştirmenin gerekçesi yapıldı. **Siğorta prim desteğinden ücretsiz arazi ve elektrik tahsisine ve vergi borçlarının silinmesine kadar türlü türlü “teşviklerle” halkın parası patronlara aktarıldı.** Siyasi iktidarla iş tutan tarikat ve vakıflar, bakanlar, vekilleri, bürokratlar kamu kaynaklarına çöktüler. Emekçiler ise elektrik, doğalgaz, kira ve gıdaya gelen zamlarla, KDV, ÖTV ve sürekli yükselen gelir vergisi kesintileriyle daha da yoksullaştı.

Bütün bu yapılanların hesabını soranlar ise “ülkenin gelişmesini istemeyen vatan hainleri” olarak yaftalandı. Kamu kaynaklarının bu denli hoyratça kullanılması sınıfsal bir tercihtir. Erdoğan/AKP iktidarı, sermayenin hizmetindedir. Seçimlere kısa bir süre kalmışken sözde ücretsiz doğalgaz verileceği, bugüne kadar yapılmayan depreme dayanıklı konutların yapılacağı vaatleri havada uçuyor. Ama bu göstermelik vaatler gerçeğin üzerini örtemez. **Toplumun çoğunluğunu oluşturan emekçiler için daha fazla kaynak aktarılması ancak emekçilerin zorlamasıyla mümkün olabilir. Örgütlenen, hakkını arayan, hesap soran bir toplum bunu başarabilir. ■**

Burjuva “Kişisel Gelişim” Anlatısı: Sorun Sistemde Değil Sende!

Bugün tüm insanların ihtiyaçlarını karşılayacak, toplumu kültürel ve sanatsal açıdan ileriye taşıyacak muazzam bir teknoloji var. Fakat toplumun büyük çoğunluğu işsizliğin, kötü çalışma koşullarının, rekabetin, baskının, eşitsizliğin olduğu bir düzende acı çekiyor. Yaklaşık 8 milyar insanın yaşadığı dünyamızda, yüz milyonlarca insan kendisini insani saygılıktan mahrum hissediyor; yalnız, atıl ve değersiz olduğunu düşünüyor. Öyle ki dünyada her 40 saniyede bir kişi yaşamına son veriyor. **Kalabalıkların aktığı caddelerde yalnızlık çeken, toplumdansökülüp atıldığını düşünen, içsel çelişkilerle boğuşan ve duygusal yıkım yaşayan insanların sayısı giderek artıyor.** Fakat aynı zamanda yüz milyonlar çalışmak, üretmek, yalnızlıktan kurtulmak, içinde bulunduğu yıkımı aşmak istiyor, değişim istiyor.

Çıkarışmazlık sarmalından kurtulmak isteyen insanlara kapitalist düzenin kurumları, düzen medyası ve burjuva ideologlar bir “çıkış kapısı” gösteriyorlar. Ama bu çıkış kapısının üzerinde şöyle yazıyor: **“Sorunların kaynağında kişilerin eksiklikleri ve beceriksiz olmaları var, sen kendini geliştiren kariyer basamaklarının en üstüne tırmanır, en alta yaşamaktan kurtulursun!”** Böylece sömürü düzeninin yarattığı ve kişiyi içine ittiği yıkıcı sorunlar, toplumsal olmaktan çıkartılıp bireysel düzeye indirgenir. Sorunlara toplumsal değil bireysel çözümler öneren egemenler, buna fiyakalı bir isim de veriyorlar: **“Kişisel gelişim!”** Elbette kişiler ve herkes kendisini geliştirmelidir! **Fakat burjuvazinin önerdiği kişisel gelişimin hedefi toplumu ilerletmek, insanın sahip olduğu potansiyelleri insanlığın ortak çıkarlarına koşmak için değildir.** Burjuvazinin kişisel gelişim önerisi rekabete, bencillığe ve bireyciliğe dayanır. Kişinin kendisini merkeze koymasına, sürekli kendisiyle meşgul olmasına ve toplumsal sorunları zerrece umursamamasına dayanır. Özetle burjuvazi, kurtuluş diye insanlara insanlıklarından çıkmayı öneriyor!

Burjuvazinin önerdiği kurtuluş kapısından geçip paçayı kurtarmaya çalışan kişi, kariyer yapıp zengin olmak için sertifikalara, meditasyon eğitmenlerine, enerji şifacılarına, astrologlara, yaşam koçlarına, kişisel gelişim kitaplarına yöneliyor. Yaşanan sorunların kaynağı gen diziliminde, kişisel zaafalarda, negatif düşünce veya arkadaş çevresinde aranırken, tüm kötülüklerin anası olan kapitalist sömürü düzeni hiç sorgulanmıyor. Kişisel gelişim kitaplarının çoğunda başarının ve mutluluğun sırrı anlatılırken, sorunların en büyük kaynağının da kişinin kendisi olduğu söyleniyor. Bu zirva düşünceye

göre “mutsuzsan yeterince pozitif düşünmediğin, istediğin işi bulamıyorsan motivasyonun olmadığı içindir!” Diğer yandan bu kitaplara göre toplumun içinde bulunduğu şartlar ne olursa olsun mutlu olabilmek bir sanattır ve kişinin düşünme biçimine bağlıdır. Yani eğer stresi yönetemiyorsan ya da mutlu değilsen sorun sadece sendedir! **Kişiyi böylesine dar, kültürel açıdan geri, bencil kalıplara mahkûm eden burjuvazi, utanıp sıkılmadan insanlığın kurtuluşu için mücadele eden sosyalistleri, insanları kalıba sokmakla suçluyor!**

Peki, evladının okulda aç kaldığını düşünen bir anne/baba pozitif düşünerek kendisini mutlu hissedebilir mi? Ailesini, evini, yurdunu kaybeden bir depremzede ya da bir göçmen “bilgelik” sözleriyle dindirebilir mi yüreğindeki yangını? “Olumlu Düşünmenin Gücü”, “Mutluluk Bir Alışkanlıktır”, “Düşün ve Zengin Ol” gibi yüzlerce kitap piyasaya sürülürken, aynı anda yoksulluğun pençesinde kıvranan milyonlarca genç sosyalleşemiyor, kültürel aktivitelere katılmıyor ve içe dönük, karamsar bir dünyaya hapsoluyor. **Gerçek şu ki yoksulluğun, artan psikolojik sorunların, yalnızlığın, mutsuzluğun kaynağı kapitalizmdir.** Bu sorunların her biri sınıfsaldır. Sınıfsal sorunların kişisel gelişim kitaplarıyla aşılması mümkün değildir.

Kapitalizm, cehenneme çevirdiği dünyada yanıp kavrulan insanlara avutucu şeyler satan düzenin adıdır. Burjuvazi, cehennem ortasında kavrulmamızın suçunu kendimizde aramamızı, bir anlık avutucu elde etmenin yolunun ise kıran kırana rekabet olduğunu öğütüyor. İşsiz kalan, yoksulluktan ve gelecek kaygısından ruh sağlığı bozulan yüz milyonlarca kariyer masalları anlatılmasının anlamı budur. Oysa tüm sorunların nedeni, yüz milyonları yakıp kavuran kapitalist cehennemdir ve asıl çözüm onu ortadan kaldırmaktır. İşçi sınıfının önderlerinden biri “Mademki insanı biçimlendiren yaşadığı koşullardır, o halde bu koşullar en insani şekilde biçimlenmelidir” der. İnsanlık düşmanı bu sistem son bulmadan insanın kurtuluşu da mümkün olmayacaktır. **İnsanın gerçek kültürel, zihinsel ve ruhsal gelişimi kapitalizm son bulduğunda mümkün olabilecektir. Burjuva bencillikten kurtulmak, zihinsel, ruhsal ve kültürel olarak gelişmek ve insanlığın ortak çıkarlarının bir parçası olmak istiyorsak, kapitalist sömürü düzenine karşı mücadele etmek zorundayız! ■**

Her Kuşak Kendi Rolünü Oynar

İnternette kendilerini “Doomer” olarak adlandıran hatırı sayılır bir kitle mevcut. Doom, “kıyamet” anlamına geldiği gibi “kara talih” anlamı da taşıyor. Çağımızı “umutsuzluk çağı” olarak tanımlayan, dünyadaki korkunçluğun değişmeyeceğini düşünen, gece yaşamayı seven, en fazla 20’li yaşlarda olmasına rağmen çabalamaktan vazgeçmiş, depresif ve yalnız bir tipoloji Doomer. **Hemen herkesin etrafında, kendini yalnız hisseden ve depresif ruh haline sahip gençler vardır. Peki, gençliği girdap gibi içine çeken bu küresel duygu halinin sebebi nedir? Daha da önemlisi bu girdaptan kurtuluşun yolu nedir?**

İnsanın ve doğanın sınırsız sömürsüne dayanan kapitalizmin kısa da olsa “istikrarlı” görünen dönemleri olur. Bu bir yanılsamadır ama günümüz dünyasında kapitalizm bu geçici istikrarlı günlere de kavuşamıyor. Çünkü bu sistem aslında tükenip tarihsel ömrünü doldurmuş durumda. İnsanlar dünyaya baktıklarında korkunç bir manzara görüyorlar. Ekonomik krizler ve sürekli artan işsizlik, yoksullaşma, iklim krizi, savaşlar ve bunlara bağlı olarak ortaya çıkan göç krizi, salgın hastalıklar, felakete dönüşen doğal afetler... Tam anlamıyla belirsizlik yumağı, kriz ve kaos dünyası! Dolayısıyla genç kuşaklar haklı olarak “biz bu dünyaya doğduk, her şey berbat” diyorlar. Türkiye’de ise özel bir durum var. Baskıcı rejim nicedir toplumun nefes almasına izin vermiyor. Bu çürümüş düzen ve rejim her alanda bir enkaz yarattı. Ekonomik, sosyal, kültürel bir enkaz!

İşçi sınıfının sanatçılarından, ünlü tiyatro kuramcısı Bertold Brecht’in şu sözlerine bakalım **“Eski güzel günlere değil, yeni kötü günlere bağlanmak gerekir.”** İlk anda kavranması biraz zor, belki kimimize saçma veya yanlış gelebilecek bir cümledir bu. Ama içinde çok kuvvetli, gizli bir anlam barındırır. Demek ister ki Brecht, zaman akmaktadır, daha iyisi bu zamanın içinden çıkacaktır. Umutlu ol, çünkü umut da tıpkı umutsuzluk gibi insana derinden temas eder. Başka türlü olması da mümkün değildir, sonuçta geçmişe dönemeyiz. Bize güzel de gelse eskiye takılıp kalmak yerine kötü olması pahasına yüzümüzü yeni olana yani geleceğe dönmemiz gerekir. Zamanın karanlığını aşip insanlığı sınıfsız, sömürsüz topluma, eşitlik ve özgürlükler dünyasına bağlayan günler tam da buradan çıkacaktır.

Yüzyıl öncesine göre bugün, sömürsüz ve savaşsız bir dünya daha fazla mümkündür. Dikkatle dinlersek ve zamanı doğru okumayı öğrenebilirsek yeni bir dönemin nefes alışverişlerini duyabiliriz. Çin geçmişte köylü bir ül-

keydi. Keza Rusya, Osmanlı, Afrika ve Latin Amerika da öyle... Oysa geldiğimiz noktada köylülük ortadan kalkmış, dünya birbirine tam anlamıyla bağlanmış durumda. İnsanlık birlikte nefes alıp veriyor, tüm yaşama kapitalist ilişkiler damgasını vuruyor. Peki, bu bize ne anlatır? Küresel bir toplumda yaşadığımızı, insanlığın yaşamının ve kaderinin çok daha fazla ortaklaştığını! Öte yandan dünya küresel bir isyan sahnesine dönüşmüş durumda. İran’a, Peru’ya, Fransa’ya bakalım; bu sistemin enkazı altında kalan gençler, kadınlar, işçiler ne yapıyor? Sokaklar adeta barut fıçısı, yer yerinden oynuyor. **Bazılarımız “Türkiye’de böyle bir tablo yok, olmadığına göre de umutlanmaya sebep yok” diye düşünebilir. Ama böyle düşünenler yanılıyor! Toplumun derinlerinde büyük bir hoşnutsuzluk ve öfke mayalanıyor. Türkiye toplumu uzun yıllardır üzerine atılan ölü toprağını silkelemeye, değişim istemeye başladı.** Önümüzdeki seçimlerde bunun çok somut sonuçlarını göreceğiz. İşçi ve emekçiler, gençler, kadınlar, ezilen halklar 14 Mayıs’ta tek adam rejimine çoktan hak ettiği cevabı verecek!

Ancak rejimin gitmesi yetmez! Biz üreten sınıfın evlatları olarak daha fazlasını hak ediyoruz, hak ettiğimizi de istiyoruz! İnsanlığın yol yürümesine ve gelecek kurmasına izin vermeyen sömürü düzeninin yıkılması gerekiyor. İnsanlığı esaret altına alan kapitalizmden kurtulmalıyız. Tarih bugünün mücadeleciler kuşaklarını göreve çağırıyor. Tarih bizi göreve çağırıyor! **İşçi sınıfının bütün kuşakları, özellikle de genç kuşaklar bilmelidir ki geleceğin toplumu bugünün bağrındadır.** Her alanda inanılmaz bir ilerlemeyi, tutkulu bir yaratıcılığı temsil eden Rönesans nasıl Ortaçağ karanlığından çıktıysa bugünün karanlığından da bambaşka bir dünya çıkabilir. Elbette her dönemin kendine has zorlukları vardır. Ama **her kuşak zorluklar karşısında yılmayarak mücadele etmenin yol ve yöntemlerini bulmuş, kendi rolünü oynamış ve değişim yaratmayı başarmıştır. Bugünün genç kuşakları olarak bize düşen de budur.**

Yeter ki şikâyet etmeyi bırakalım, dünyanın korkunçluğunun değişmeyeceği düşüncesinden kurtulalım. Genç arkadaş, seni insanlığın kurtuluşu için mücadele edenlerin saflarına katılmaya davet ediyoruz. ■

O Gün

1 Mayıs'ta İstanbul, İstanbul'da 1 Mayıs...

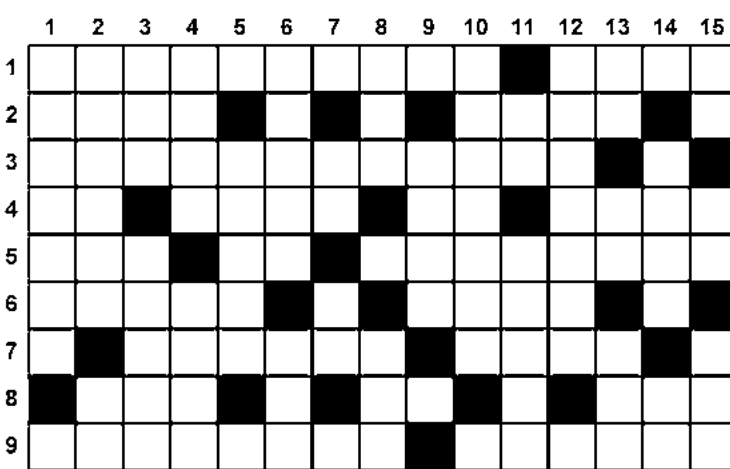
O gün
Mavi gökyüzünün altında umut
Gelincik kırmızısı bir nehir gibi aktı.
Çekilip aradan bütün mesafeler
Yerini
Dostlarımızın hasretli kucaklaşmalarına bıraktı.
Çekildi aradan
Umutsuzluk,
Çaresizlik ve hüznü...
Çekildi aradan kara bulutlar.
Masmavi gökyüzü, deniz, güneş ve biz.
Bir uçtan diğer uca bir halayda birleşti
Tohumu çiçeklendiren ellerimiz.
Ah dostlar!
Bir görseniz.
Bir gelseniz.
Binlerce gülen yüzle
Coşkulu yürekle
Yan yana
Omuz omuza

Yürek yüreğe bir verseniz
Koca koca dağlar bile çıksa karşımıza devirirdik dersiniz.
Devirirdik dostlar
İnanın bana devirirdik.
Ve devireceğiz.
İşte böyle bir güçtür çünkü dostlarla bir arada olmak
Ve
Engin ovalar gibi açıp yüreğini
Serin ırmaklar gibi akışlarını,
Umutlu bakışlarını yüreğine doldurmak.
O gün,
Sanki hiç ayrılmayacakmış gibi
Yürekerimizi yüreklerimize katıp yürüdük.
Ve
Bir ucundan diğer ucuna insan ömrünün
Böyle ferah
Böyle aşkla ve umutla
Canın cananla bir yürekte nasıl eridiğini gördük.

(Kısaltılmıştır)

Ziya Egeli

İşçinin Bulmacası

Soldan Sağa

- Deprem felakete dönüşmesine neden olan siyasi iktidarın suçlarının üzerini örtmek için yaptığı tanımlama. Bulgaristan para birimi.
- İki nicelik arasındaki bağıntı. Yıldız.
- İşçilerin işçi sağlığı ve güvenliği tedbirlerinin alınması ve ek zam taleplerinin kabul edilmemesi üzerine direnişe geçtikleri İstanbul Tuzla'daki otomotiv fabrikası.
- Kulak kiri. Kilogramın binde biri. Eski Mısır inancında güneş tanrısı. Tatlı ve tuzlu sularda yaşayan tek hücreli canlı.
- Çok taneli bir meyve. Milattan sonra kısaltması. Faaliyet.
- Tayın. Ana atardamar.
- Kıt ... (Yoksulluk içinde ve güçle geçinmek). İrade zayıflığı.

- Güneş doğmadan önceki alaca karanlık. Tümör. Üye.
- ÜİD-DER'in depremzedelerle dayanışma çalışmalarını yürüttüğü Hatay'ın ilçesi. Devirler, çağlar.

Yukardan Aşağıya

- İşçilerin ilk öz yönetim deneyimi olan 1871 Paris Komünü için mücadele edenler.
- Arabistan'da bir dağ. Uzaklık belirten bir sözcük.
- Kaydedilebilir bir dijital ses formatı olan Digital Audio Tape kısaltması. Sayıları gösteren işaretlerden her biri.
- Enflasyon verilerini olduğundan çok düşük gösteren TÜİK'e alternatif kuruluş. Anlam.
- Ağaçlarla örtülü geniş alan.
- Potasyum bileşiklerine verilen genel ad. Güney Amerika'daki dağ sırası.
- Kemiklerin yuvarlak ucu. Evet anlamında bir sözcük.
- İngilizcede kol. Padişahların ve vezirlerin başlarına taktıkları başlıkların ön tarafında bulunan tüy veya püskül biçimindeki süs.
- İyi ile kötü arasındaki durum.
- Suda yaşayan, beyaz eti için avlanan bir böcek.
- Boru sesi. Bir şeyi yapıp yapmamaya karar verme gücü.
- Çiçek ve bitki esanslarıyla yapılan güzel kokulu sıvı.
- Rütbesiz asker. Mililitrenin kısaltması. Motorlu araçların önündeki kuvvetli lambalar.
- Edebi bir anlatım biçimi. Güney Afrika'nın plaka işareti.
- Kanın rengi. Posta kutusunun kısaltması. Aynı isimli göle kıyısı olan şehir.

Geçen Bulmacanın Çözümü

1	E	M	E	K	V	E	Ö	Z	G	Ü	R	L	Ü	K
2	M	K	E	S	N	E	T	M	E	T	E	M		
3	P	E	R	T	A	N	R	T	Ü	F	E			
4	E	L	A	F	R	A	N	S	A	A	A	N		
5	R	E	N	K	E	Ğ	E	N	E	V	A	L	E	
6	Y	M	R	O	T	A	U	İ	A	L	E	M		
7	A	E	T	Y	R	U	S	Y	A	A	T	E		
8	L	O	T	İ	M	T	E	Z	E	K	N			
9	A	N	K	A	R	A	A	A	L	A	N			

Zorbalar Kalmaz Gider!

Bundan 2500 sene evvel yaşamış Efesli filozof Heraklitos, “**değişmeyen tek şey değişimin kendisidir**” demişti. Heraklitos gelip günümüz dünyasını görse ne kadar haklı olduğunu düşünüp gururlanırdı. Gerçekten de kendimize, etrafımızdaki insanlara, çevremize, doğaya, teknolojiye baktığımızda her an her şeyin değişim halinde olduğunu görmemek mümkün değildir. **İnsanlara pompalanan “hiçbir şey değişmez”, “böyle gelmiş, böyle gider” yalanlarına rağmen siyasal ve toplumsal alan söz konusu olduğunda da sürekli değişim esastır.** Heraklitos’un yaşadığı dönemin ve tarihin köleci düzenleri, soylu efendileri, zorba kralları, imparatorları, despotları, firavunları ne oldu dersiniz? Tıpkı 1 Mayıs alanında hep bir ağızdan söylediğimiz 1 Mayıs marşımızda dile geldiği gibi: **Zorbalar kalmaz gider!** Tarih gözümüzün önünde; **günümüzün zorbaları da baki kalmayacak.** Zulüm düzenleri yıkılıp gidecek! Fakat bunun için gözümüzün önünde yaşanan değişimi görmek, değişime yön vermek ve zulüm düzenini yıkmak için birleşmek zorundayız.

Toplum tıpkı canlı bir organizma gibidir. Gündelik yaşam akıp giderken pek çok küçük faktörün ortaya çıkmasıyla, büyüyüp belirginleşmesi ve birleşmesiyle toplum sürekli değişir, dönüşüm yaşar. Toplumun bağrında zaman içinde büyük değişimler mayalanır. Belli bir birikimin ardından, üzerine karabasan çöken toplumda canlanmalar, kırılmalar, alt üst oluşlar yaşanır. Böylesi dönemlerde tarih hızlanmış gibidir. Toplumsal ve siyasal gelişmeler durgun gökte çakan şimşek misali aniden ve beklenmedik biçimde ortaya çıkmış zannedilir. **Oysa tarih ilerleyip de o kırılma anlarına, o dönemeç noktalarına tekrar bakıldığı zaman, öncesinde derinden derine nasıl değişimlerin mayalandığı, birikimlerin gerçekleştiği görülür.** Tıpkı dağ doruklarında kış boyunca biriken karların bahar gelince çağıl çağıl akan nehirlere dönüşmesi, kendine yataklar açıp denizlere ulaşması gibi...

Mesela Cumhuriyetin kuruluşundan 1950’li yıllara kadar işçi sınıfı toplumsal ve siyasal yaşamda ağırlık oluşturacak bir birikime ulaşamamıştı. Sınıf bilinci, mücadele deneyimleri zayıf, örgütlenme girişimleri cılızdı. İşçiler en ağır koşullarda, ekonomik ve demokratik haklarından yoksun olarak çalışıyorlardı. **Fakat sanayi geliyor, kent nüfusu artıyor, işçiler arasında sorunlarına çözüm arayanların sayısı artıyordu. İşçi sınıfı baskı ve zorbalığa**

daha fazla tahammül etmek istemiyordu. Bu uzun baskı yılları boyunca işçi sınıfının bir gün gelip ayağa kalkacağına bilen sosyalistler, gerçekleri anlatmaya devam etmişlerdi. **Nitekim 1960 dönemeciyle beraber işçi sınıfı sermaye sınıfını, egemenleri şaşkınlık içinde bırakarak silkinip ayağa kalktı.** 1960 ve 70’ler boyunca sendikal ve siyasal örgütlenmelerini oluşturdu. Siyasal talepleri ve mücadelesiyle toplumsal dönüşümün motor gücü oldu, topluma öncülük etti, toplumu ileri taşıdı.

Muazzam mücadele deneyimlerinin biriktiği bu yıllar 1980 askeri faşist darbesiyle kesintiye uğrasa da aradan geçen 43 yılda Türkiye işçi sınıfı durduğu yerde durmadı. Büyüdü, kentleşti, daha eğitilmiş, dünya işçi sınıfıyla daha entegre hale geldi. AKP iktidarları döneminde dönüşüm hız kazandı. Bugün Türkiye’de 85 milyonluk nüfusun yüzde 94’ü kentlerde yaşıyor. Yaşamını sürdürülebilmek için ücretli bir işte çalışanların sayısı giderek artarken, açlık sınırı dolaylarındaki asgari ücret ortalama ücret seviyesi haline geldi. Hayat pahalılığı öyle bir düzeye ulaştı ki İstanbul gibi milyonlarca işçi ve emekçinin kiracı olduğu bir kentte ortalama ev kiralari 13 bin lirayı geçti. İşsiz sayısı 8 milyonu aşmışken bu sayının büyük kesimini gençler oluşturuyor. Öte yandan demokratik hak ve özgürlükleri ortadan kaldıran, emekçileri yalanlarla zehirleyen, toplumsal dokuyu bozan, kötülük saçan, depresyonları, selleri felaketlere dönüştüren, yağma ve soyguna odaklanmış tek adam rejimi topluma boğucu bir atmosferin hâkim olmasına neden oluyor. Toplumunu nefessiz, insanları çıkışsız bırakıyor, gençleri ümitsizliğe, kadınları şiddet sarmalına itiyor, sorunları çözümsüz kılıyor.

İşte tam da bu nedenle toplumun bağrında yağmacı enkaz rejimine tepki büyüyor, güçlü bir değişim arzusu baskın hale geliyor. **Toplumun her kesiminden yükselen “artık yeter”, “nefes almak istiyoruz”, “özgürlük istiyoruz” sesleri bu güçlü duygunun ifadesidir.** Toplumda bu duygu oluştuğunda zorbalar, tek adamlar için artık geri dönüş yoktur. Zalimlerin, zorbaların yıkılmaz sanılan düzenlerinin sonu yaklaşmıştır. 14 Mayıs yaklaşırken bu gerçeği aklımızdan çıkarmayalım. **Zorba tek adam rejimini göndermek için mücadele ederken, aynı zamanda tüm kötülüklerin anası olan kapitalist sömürü düzenine karşı örgütlenelim! Özgürlük rüzgârlarını derin derin içimize çekebileceğimiz bir dünya kurmak için birleşelim. ■**